

## CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

### Bükkszentkereszti nyarak

Itthon vagyok,  
Átölel a csend, hagyom,  
Végtelen béke szállt e tájra,  
Isten a lányomait hagyta itt hátra.  
Az élet küszködés, harc – sokszor a semmiért,  
A csendben mellém ült az emlékezés, az emlékezés.  
Itthon vagyok, itthon, érzem az anyaföld szagát,  
A fa felszálló füstjének kesernyés illatát,  
Nézem a völgyet: a tisztást és a fákat,  
Az ősi, tiszta harmóniát, ami megbabonáz,  
Ami boldoggá tesz mindig, de mindig megaláz.  
Délután a vörös fenyők tűleveleire a napsugár  
Milliónyi arany pelyhét hogyan hullatja rá,  
Az éhenkórász mókusok száguldanak, mint  
A szélvész, le a fáról, fel a fára, majd a szomszéd  
Diófáján számba veszik, érik-e a termés. Érik-e?  
Nagyokat libbenve pillekönnyen egyik ágról  
A másikra repülnek a pehelykönnyű térben.  
Hol vannak a régi társak, régi utak,  
Régi álmok, hol vannak a jó barátok?  
Hol vannak a csillagfényes, fülledt esték, mikor  
A völgyet a sült szalonna és hagyma illata betemették,  
Mikor a távolból nótafoszlányait küldte felénk egy-  
Egy vidám társaság, kurjantva nagyokat, majd csend lett,  
Kis lámpásaikkal kezeikben a szentjánosbogarak  
Repkedtek ide-oda, üzentek a nagy égi testvéreiknek,  
Távoli hűvös csillagoknak, a távoli rideg rokonoknak,  
Jöjjenek közénk, üljenek közénk, és melegedjenek.  
Parázsló tűz hevében, fel-fellobbanó fényében  
Víg táncot roznak az árnyékok köröttem,  
Ugrándoznak, mint kis koboldok, manók.  
Itthon vagyok, átölel a csend, hagyom.

Leányommal együtt nézzük a tüzet,  
Kiolvashatjuk-e, hogy mit hoz a jövő?  
Mit hoz? S ha hoz, akkor milyet? Akkor milyet?  
Szemeibe lassan lopakodtak az álombogarak,  
Végül a tűznél egyedül maradtam, néztem az eget.  
A tűz parazsa utolsókat lobbant, hűvös lett, hűvös,  
Most fényesebben ragyogtak a csillagok az égen,  
Az éj ráült a házakra és a völgyre, az erdő most  
Éledni kezdett, hallom a baglyok huhogását,  
A cikázó denevérek szárnya suhogását,  
A csend sem ölel már, magamra hagy,  
Magamra hagy, a varázslat megszakad.  
Borzongó szellő is a távolba vágyik,  
Alszanak az emberek, alszik a  
Völgy és alszanak a fák is,  
Várva, a holnapra várva  
Álmodnak, álmodnak,  
Új csodára vágyva,  
Új csodára várva.

### **Sajóládi emlék**

A kocsmá sem a régi már,  
Nem lehet a falakon érezni a nikotin szagát,  
A füstöt sem lehet vágni rég, a budoárból  
A szellő nem hozza már a sörnek  
Húggyal kevert illatát.  
Már a kocsmá sem az, ami volt.  
Én, ahogy jöttem, olyannak maradtam,  
Az emberek közül csak azokhoz kötődtem,  
Kik hozzám jók voltak,  
De magamból a többieknek  
Mégis többet adtam,  
Hát értük vagyok én a gyűttment,  
A régi, mégis idevalósi.

### **A magány**

Az önzés falát leromboltam,  
Azt hittem, szabad vagyok,  
De rám omlott a magány fala,  
E rom lesz szemfödőm, ravatalom, temetőm,  
Miért történt ez énvelem, hiszen – Uram! –  
Meggyóntam minden bűnömet, minden bűnömet.  
Öreg vagyok, erőm fogy, a magány fala  
Végez velem, eltemet, ellene tenni  
Semmit nem tudok, ó, Istenem!  
Mégis megadtad énnekem,  
Hogy az önzés falát  
Ledönthettem.

### **Örök szerelem**

Messzi erdők lágy ölén ring a méla csend,  
Az úton jössz felém, szemedben béke,  
Homlokodon a végtelen,  
Szívedben szerelem, szerelem.  
Nyár van, fák levele meg se rezzen,  
Valahol a távolban egy fakopács veri  
A tamtamot, múlik a nyár, múlik a szerelem,  
Visszafogni nem tudod, majd jön az őszi köd,  
És jön a tél hidege, minden emléked elsorvad,  
Szétmállik, mintha nem lett volna sohasem,  
De te akkor is jössz felém az úton,  
Homlokodon a végtelen,  
Szívedben szerelem, szerelem.  
Messzi erdők csalitosának titkot rejtő  
Sűrűjében, egy tavaszi reggelen,  
Boldog kis madár énekl:  
Szerelem, szerelem,  
Örök szerelem.

### **Ős, bitang szél**

Ős, bitang szél kavarog,  
Táncot jár őszi, dús hajadon,  
Fák árnyéka lassan kihűl,  
Hideg lesz itt kívül-belül,  
Nem kérde a tél, jöjje-e.  
A csókod is elenyész,  
Tovasodródik, mint papírhajó  
A napok lassú tengerén.  
Ős, bitang szél kavarog  
Őszül, dús hajadon.

### **Egy ateista álma**

Megkísértett a halál egy magányos téli éjszakán,  
Istenhez fohászokdtam én, ki egész életemben voltam  
Istentagadó. Bocsáss meg nekem, Mindenható!  
Megkísértett a halál egy magányos éjszakán,  
Hol kinn a fagyban állt a Sátán néma szobra,  
Körötte a pokoli tűzben izzó szemű ördögök  
Ugráltak, énekeltek, nevettek, mondták nekem:  
Földi véged, néked földi véged!  
Egy magányos téli éjszakán megkísértett a halál.

### **Egy tál lencse**

Jót testvér, jó testvér,  
Egy tál lencséd van-e még,  
Egy tál lencséd van-e még?  
Régen megettem, nagyon rég,  
Nem egyszerre, apránként, apránként,  
Jó testvér! Nagyon fáj az ezer év, az ezer év!

### **Téli este**

A téli táj lomha testét  
A hó és az este betemették,  
Hideg, jeges szelek jöttek, ajtók  
És ablakok résein át beköszöntek,  
A kandalló fényében, a kutyám szemében,  
Vörös bor ízében, tested melegében lobog a nyár.

### **Nagyapák szekerén**

A két ló poroszkál lassan, gazdája a kocsi bakján  
Ül mélázva fenn, nézi a porfelleget,  
Amit a gépkocsik csaptak reá,  
Nagyot köp keserű szájjal, káromkodik egyet,  
S nógatja a két kivénhedt gebét.

### **Álmod kerget a tavaszi szél**

Álmod kerget a tavaszi szél,  
Nem maradt már belőlem  
Semmi jó, semmi szép.  
Nem maradt már belőlem  
Semmi említésre való,  
Elfogyok, mint az olvadó hó.  
Álmod kerget a tavaszi szél,  
Szép nyár jön, szép napok,  
Maradék hóként olvadok,  
Nem leszek már ott,  
Nem leszek már ott.  
Tavasszal, ha jönnek a simogató,  
Langyos szelek, talán újrakél bennem  
Az ébredés, álmodom, álmodom,  
Talán egyszer még veled leszek.